riided ümber, sest sa pead minuga wäljale minema!" — „Mis siis nüüd?" küsis naene. — „Mina olen jänekssega kihla wedanud ühe kuld-tukati ja ühe õlle pudeli peale, et ma tahan temaga wõitu joosta, ja sina pead ka seks aitama." — „Oh Jumal!" kisendas siili emand, „mu armas mees, kus su meel nüüd ommeti on? oled sa siis hoopis rummalaks läinud? Kust sa saad jänekssega wõitu joostud?" — „Naene, pea suu kinni!" ütles siili isand. See asi ju on minu teha. Ära tungi sa selle wahele, mis meesterahwa teha on. Nutu, wõta riided ümber ja tule minuga!" — Mis siili emand nüüd pidi tegema? Ika ju ta pidi sõna kuulma, et ta kül ei tahtnudki.

Teed käies rääkis siil oma naesele: „Nüüd pane tähele, mis ma räägin. Waata, seal pikal põllul tahame teine teisega wõitu joosta. Jänes jookseb teises waus, ja mina jälle teises, ja pealt-otsast hakkame peale. Sul ei ole muud teha,

kui et astud seie selle wau alama otsa, ja kui jänes jõuab oma wau otsa, siis hüa tema wasta: „Juba ma olen siin!"

Parajaste olid nemad sinna põllule jõudnud. Siil ju oli oma naese seatud paigale juhatanud, ja astus ise piki põldu ülesse. Juba jänes seisis seal ja küsis kohe: „Kas nüüd hakkame peale?" — „Hakkame kül!" wastas siil. Kumbki astus oma wausse ja jänes luges: Ül-ks! Ka-ks! Kolm! — ja tuule wurinal jooksis tema põllu teise otsale. Siil jooksis kaa kaks kolm sammu, siis jäi ta rahuliste wau warjule. Kui nüüd jänes sai põllu alama otsale jõudnud, siis hüüdis siili emand tema wastu: „Juba ma olen siin!" — Jänes jäi kohkuma ja pani seda asja wääga imeks. Tema mõtles kaa, et see ju pidi siili isand olema, kes seda tema wastu hüüdnud. Igamees teab kaa küllalt, et siili emand näib otse samasugune kui siili isand olewa.

Jänes mõtles: „Ega sellega pole õige

Eesti-ma rahwa Kalender 1858 , lk. 27